

ПОРАДИ І РЕКОМЕНДАЦІЇ БАТЬКАМ ЩОДО ВИХОВАННЯ І НАВЧАННЯ ДІТЕЙ В СІМ'І

Якими діти народжуються, це не від кого не залежить, але щоб вони шляхом правильного виховання зробилися хорошими — це в нашій владі. **Плутарх**

Сучасна сім'я все більше стає головною ланкою у вихованні дитини. Вона має забезпечувати її достатні матеріальні та педагогічні умови для інтелектуального, фізичного, морального та духовного розвитку.

Батьки. Якими вони повинні бути? Загальних рецептів немає. І все ж... Ніжна, весела мати, що вміє бути ледь-ледь холоднуватою. Стримано-суворий батько, що часом усміхнеться і зрідка попустує. Можливо, на таких невеликих «вкрапленнях» мають триматися і авторитет, любов до дітей.

А дитина, якою б вона не була, коли їй скрізь погано, мусить бути захищеною вдома, мусить знати: там завжди горить вогник, що зігріє без зайвих запитань і повчань.

У вихованні підростаючих поколінь важливим чинником має стати родинна педагогіка. Родинна педагогіка розглядає виховання дитини як певну взаємодію головним чином батьків і конкретних умов, що впливають на виховання й соціальне становлення особистості. Як вихователі, так і батьки повинні добре знати особистісні якості дитини: фізичне й психічне здоров'я, стійкість нервової системи, реакції на ті чи інші види подразнень, інтереси і можливості тощо. А тому важливо поєднувати елементи наукової педагогіки та родинно-національних традицій, звичаїв і обрядів у підготовці батьків, педагогів до здійснення ними виховної функції, підвищення педагогічної культури сім'ї.

То хто ж допоможе батькам набути педагогічних знань? Напрошується традиційна відповідь — ліцей. І це, зрештою, правильно. Бо ліцей лишається одним з найбільших авторитетів у цьому питанні.

Аналіз педагогічної практики показує, що найкращі результати дає така організація педагогічного всеобучу батьків, яка передбачає обов'язкові для батьків бесіди за сталим планом і програмою; групові та індивідуальні консультації, педагогічні практикуми, батьківські загальноліцейні і групові збори, активне залучення до участі у виховній роботі з групою, до виконання доручень батьківського комітету.

Стаття 59 Закону України «Про освіту»

Відповідальність батьків за розвиток дитини

1. Виховання в сім'ї є першоосновою розвитку дитини як особистості.
2. На батьків покладається однакова відповідальність за виховання і розвиток дитини.
3. Батьки та особи, які їх замінюють, зобов'язані:
 - постійно дбати про фізичне здоров'я, психічний стан дітей, створювати належні умови для розвитку їх природних здібностей;
 - поважати гідність дитини, виховувати працелюбність, почуття доброти, милосердя, шанобливе ставлення до України, рідної мови, культури, сім'ї, повагу до національних, історичних, культурних цінностей інших народів;
 - сприяти здобуттю дітьми освіти у закладах освіти або забезпечувати домашню освіту в обсязі вимог до її змісту, рівня та обсягу;
 - виховувати повагу до законів, прав, основних свобод людини.
4. Держава надає батькам і особам, які їх замінюють, допомогу у виконанні ними своїх обов'язків, захищає права сім'ї.

Стаття 60

Права батьків

Батьки або особи, які їх замінюють, мають право:

- вибирати заклад освіти для неповнолітніх дітей;
- обирати і бути обраними до органів громадського самоврядування в закладах освіти;
- звертатись до органів державного управління освітою з питань навчання, виховання дітей;
- захищати у відповідних державних, судових органах законні інтереси своїх дітей.

Сім принципів виховання дисципліни у дитини

1. Відокремлюйте свої почуття від дій. Не осуджуйте дитину. Вона повинна відчувати, що її люблять. Пам'ятайте, щоб змінити вчинки дитини, треба зрозуміти її почуття і навчитись з ними поводитись.
2. Уважно вивчайте дитину — ви повинні знати стан здоров'я її нервової системи. Дії дитини в стані нервового розладу повинні сприйматись батьками як симптом більш глибоких емоційних ускладнень, викликаних критикою, звинуваченням або покаранням.
3. Відповідайте на почуття дитини. Створіть такі умови, щоб дитина почувалась емоційно захищеною, могла виговоритись, а її негативні емоції знайшли вихід у словах, а не в діях.

4. Якщо без покарання обійтись не можна, то нехай дитина обере його сама. (Практика свідчить, що діти, як правило, вибирають більш суворе покарання, ніж хотіли батьки. Але в таких випадках вони вже не вважають його жорстоким, несправедливим і не ображаються на батьків).

5. Караючи дитину, переконайтесь в тому, що вона розуміє, за що. Що звинувачує в цьому себе, а не того, хто карає. Допоможіть їй зрозуміти правила поведінки і засвоїти їх.

6. Дайте зрозуміти своїй дитині, що дисциплінарні проблеми дітей стосуються не тільки дорослих, а є їх спільними.

7. Накладіть обмеження на небезпечні та руйнівні дії. Допоможіть дитині направити її дії в інше, дозволене русло. В цьому полягає основна формула динамічного підходу до проблеми дисципліни дитини.